

Sonatos Kučinskienės nuotraukos

ESU LAUŽOMA DUONA

Rubriką „Kad žmogus taptų žmogumi“ remia Spaudos, radijo ir televizijos rėmimo fondas

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Janina, tu – mano princesė. Janina, aš tave labai myliu“, – vaikiškai ir taip paprastai ištarė 35 metų nuolatinė Bernardinų neįgaliųjų centro lankytoja Eglutė. Nesunku buvo pastebėti, su kokia vidine ramybe, pasitikėjimu ir džiaugsmu ji išsakė savo jausmus. Tiesiog apsikabino Janiną, stipriai visų kūnu prisiglaudė ir palaimingai užmerkusi akis žodžiais išreiškė tai, ką pats Viešpats tyliai ir intymiai Janinai sakė visą gyvenimą. Eglutė – viena iš tų Dievo mažutėlių, kuri drauge su kitais proto negalią turinčiais jaunais žmonėmis per rūpestingas 52 metų JANINOS BREINEIZERIENĖS rankas patiria globą ir rūpestį.

Moteris labai džiaugiasi santykiais ir draugyste su šiais žmonėmis: „Kartą paskambina man Paulius. Jis turi proto negalią, bet dirba – valo gatves. Jis manęs ir klausia: „Kaip gyvena mano mylimiausia, mano princesytė?“ Nenuostabu, kad Janina tokia mylima, juk ji kasdien kantriai ir su nuolankia meile šiuos jaunuolius moko labai paprastų dalykų: išvirti kitiems ir sau arbatos, patiems išmokti pasirinkti, nusipirkti, pasigaminti maistą, maldos prie pietų stalo, rūpintis, kad lesykloje zylytėms netrūktų maisto. Moko tvarkytis, kartu leidžia laiką prie rankdarbių stalo, eina su jais pasivaikščioti ir vis pasakoja jiems apie tai, kad mus pasaulis myli ir gyvenimas yra gražus. Sunku patikėti, kad prieš tryliką metų Janytė pati viso to turėjo mokytis iš naujo gyvendama Pakutuvėnuose pas brolius pranciškonus. Janina 13 metų vartojo narkotikus. Per šį laikotarpį dažnai teko patirti smurtą šeimoje, o išsivadavusi iš priklausomybės ji baigė Vilniaus universitetą, dalyvavo daugelyje integracinių projektų, iš kurių svarbiausias „Mano guru: verslo ir socialinių iniciatyvų derinimas suteikiant naujas galimybes darbo rinkoje“. Šiuo metu ji ne tik Bernardinų neįgaliųjų centro socialinė darbuotoja. Janina dirba ir su jaunimu, kuriam reikalinga pagalba, savanoriauja lankydamą kalinius.

– Kalinius pradėjau lankyti tuomet, kai dar pati dalyvavau bernardinų integracijos projekte, kuriam vadovavo Aida Jančiauskienė, – apie savo gyvenimą

„...kai įstojau į universitetą mokytis socialinių mokslų, sakiau: „Jėzau, į kalėjimą neisiu“. Spėkite, kur atlikau praktiką?

pradėjo pasakoti Janina. – Tada brolis kunigas Arūnas Peškaitis skaitė vieno kalinio laišką. Buvo adventas, ir aš šį laišką išgirdau kaip Jėzaus laišką ir sieloje pajutau, kad šiam žmogui yra blogai ir kad jis ieško ryšio Dieve. Gavusi kvietimą apsilankyti pataisos namuose nelabai žinojau, ką daryti. Pasitarusi su kunigu ir išsakiusi jam savo abejones visgi paskambinau „Carito“ savanorei Elvyrai Grabnickienei ir prisipažinau, kad nelabai suprantu Dievo vedimą, nenoriu ten eiti, bet... paklausiau, kaip tai būtų galima padaryti. Taip ir pradėjau lankyti Pravieniškių pataisos namuose. Kaliniams ten nebuvo šv. Mišių, tai pakviečiau brolius pranciškonus, kad jie atvažiuotų ir aukotų šv. Mišias. Kartu su Elvyra Grabnickienei ir Reda Sutkuviene – Vėlį „Socialiniai paramos projektai“ vadove – mes atvežame brolių kunigą, švenčiame ypatingas šv. Mišias, dalinamės savo tikėjimu, savo naštomis. Taip mane ir panaudojo Dievas – šiandien kaliniai kas mėnesį gali dalyvauti šv. Mišiose, atlikti išpažintį. Aš buvau ir tebesu tik Dievo įrankis. Tiesa, turiu prisipažinti, kad kai įstojau į universitetą mokytis socialinių mokslų, sakiau: „Jėzau, į kalėjimą neisiu.“ Spėkite, kur atlikau praktiką? Vilniaus pataisos namuose Rasų gatvėje. Ėjau į priklausomų asmenų reabilitacijos grupę, liudijau jiems apie savo gyvenimą, pasakojau apie integracijos projektus, naujas galimybes. Padariau tai, ką tuo metu reikėjo, kaip sakoma, užsidėjau pliusiuką ir paprasčiau Dievo, kad daugiau manęs nejudintų. Bet tuo viskas tik prasidėjo. Prisimenu, kaip tik reikėjo laikyti krikščioniško socialinio mokymo egzaminą ir jau tą dieną, kai reikia ruošti, mokytis, gaunu dešimt vyrų laiškų. Taip aš gavau jų išpažintis

vietoj pasiruošimo egzaminui. Skaitydama šiuos laiškus buvau priblokšta jų atsivėrimu ir sakiau: „Dieve, kaip reikėjo man ten nueiti, kaip reikėjo.“ Paskui supratau, kad lankyti kalinius, liudyti jiems Kristų yra Dievo valia. Kalėjime atlikau praktiką kaip būsima socialinė darbuotoja, taip pat kartu vadovaujant Redai Sutkuvienei dalyvavau ir vėliau dirbau projekte „Mano guru: verslo ir socialinių iniciatyvų derinimas suteikiant naujas galimybes darbo rinkoje“. Daug žmonių pradėjo dirbti ir galėjo pradėti naują gyvenimą. Labai džiaugiausi matydama, kaip sėkmingai Dievas veikia šių žmonių gyvenimuose. Man atrodo, kad kartais nesupranti, ką gyvenime veiki, kam to reikia. Labai ilgai nesupratau, ko ėjau į tą kalėjimą, o dabar matau, koks buvo Dievo užmojis man ir kitiems. Per tai buvau labai apdovanota, suradau savo sielai artimą žmogų Ričardą. Apie tokį žmogų svajojau, to meldžiau aštuonerius metus. Tai tikri Dievo stebuklai.

Dabar savo gyvenimo neįsivaizduoju be kūrimo su Dievu, be buvimo Jame. Be tikėjimo man neįmanoma suprasti, kas yra kas. Kai mąstau apie savo gyvenimą, iškyla klausimų: kodėl nenorėjau gyventi, kodėl manyje buvo tiek daug baimių? Tik šiandien suprantu, kad daug kas priklausė nuo šeimos, kurioje gyvenau.

– **Kokia buvo jūsų šeima, kurioje užaugote?**

– Gimiau ir užaugau Klaipėdoje. Tėtis dirbo bandomoje laivų remonto įmonėje, kaip ir daugelis žmonių, nemokėjo atsipalaiduoti, savaitgalis būdavo praleidžiamas su alkoholiu, bet dirbo gerai ir jo nuotraukos nuolat buvo garbės lentose. Mes net turėjome nuosavą katerį ir plaukdavome į jūrą žvejoti. Kartu su

„Vaikai, patyrę prievartą, bijo pasisakyti, jaučia kaltę, gėdą. Kartu su patirtu smurtu mano gyvenime atsirado destruktijos mechanizmas. Ėmiau suprasti, kad esu ne tokia kaip visi. Prisimenu, sėdi mergaitė ir aš galvoju: „Ji gera, ji šventa, o aš sutepta“. Maniau, kad esu neverta gyvenime nieko gero, esu tiesiog šiukšlė.

„ Kai Juozas išėjo į armiją, pasijutau antrąkart nėščia. Jis nenorėjo, kad gimdyčiau. Ligoninėje buvo atlikta „procedūra“, o kai po visko grįžau namo, radau vyro laišką: „Jei dar nieko nepadarėte, tegul vaikas gyvena.“

mumis gyveno močiutė ir mano mamos broliai. Mano mama – nepaprastas žmogus, nuolat man stengdavosi padėti. Ir dabar mano mamytė spėja visur ir visada visus pamylėti, pasirūpinti tais, kuriems reikia pagalbos. Ir aš nuo mažens visada norėjau padėti kitiems. Tai buvo įrašyta į mano dar vaikišką širdį. Visą laiką man tas buvo svarbu, bet tik dabar suprantu, kad to padaryti pats ir iš savęs negali. Tam reikia, kad būtum pripildytas Dievo meilės, malonių. Bet paauglystėje turėjau visiškai kitokį supratimą. Šeimoje tikėjimas buvo „tradicinis“ ar statistinis kaip ir daugelio. Į bažnyčią eidavome tik per Velykas ir per Kalėdas. Be to, šeimoje vyravo neteisingos nuostatos, kurios kėlė nesaugumą, baimes.

– *O iš kur šios baimės atsirado?*

– Vaikystėje patyriau prievartą, tuomet niekas nekreipė į tai dėmesio. Tada niekas negynė tokių vaikų. Kaip gaila, kad beveik niekas nepasikeitė. Vaikas tebeliko pažeidžiamas, ir teisme jis ar jo advokatai turi įrodinėti savo skriaudą. Sistema puiki

ir tikrai daug nuostabių profesionalių specialistų, bet kažkoks mechanizmas neveikia. Vaikai, patyrę prievartą, bijo pasisakyti, jaučia kaltę, gėdą. Kartu su patirtu smurtu mano gyvenime atsirado destruktijos mechanizmas. Ėmiau suprasti, kad esu ne tokia kaip visi. Prisimenu, sėdi mergaitė ir aš galvoju: „Ji gera, ji šventa, o aš sutepta.“ Vaiko galvelėje atsiranda daug nesuvokiamų dalykų, o pasikalbėti nėra su kuo. Tada pykau ant Dievo: „Tu leidai, kad man tai atsitiktų?! Kur tu? Juk žmonės turi mylėti.“ Maniau, kad esu neverta gyvenime nieko gero, esu tiesiog šiukšlė. Vaikystėje patirtas jausmas ilgai mane sekiojo, manau, kad liko stigmos. Kai atvažiavau į Pakūtą ir gyvenau bendruomenėje, maniau tą patį. Pusę metų nieko nedariau, tik šiukšles rinkau, galvojau, kad esu neverta gyventi. Vaikystėje buvau sužalota ir, aišku, savo mylimąjį rinkausi fiziškai stiprų žmogų.

– *Ką patyrėte gyvendama santuokoje?*

– Savo šeimą sukūriau labai anksti, nes tuomet jaučiau, kad esu tam jau subrendusi. Labai norėjau užaugti ir palikti namus. Nuo penkiolikos metų pradėjau dirbti. Mama dirbo darželyje virėja ir man pasitaikė proga padirbėti auklyte. Pastojau ir ištekėjau sąmoningai – būdama 16-os. Buvusiam vyrui Juozui buvo 17-a, su juo buvau pažįstama nuo vaikystės, mokėmės vienoje mokykloje, jautrus žmogus buvo. Mums gimė sūnus Marius. Aš įgijau pašto operatorės specialybę ir mokiausi vakarinėje-pamaininėje mokykloje, baigiau ją. Tuomet gyvenome pas mamą. Ji padėjo prižiūrėti Marių. Mama užsikrovė sau ant pečių šią naštą. Kai kūdikiiui buvo aštuoni mėnesiai, išėjau dirbti sekretore, paskui dar įstojau į žvejų vartotojų kooperatyvą, baigiau prekybą ir dar papildomai dirbau parduotuvėje. Kai Juozas išėjo į armiją, pasijutau antrąkart nėščia. Jis nenorėjo, kad gimdyčiau, mama taip pat nepritare. Ligoninėje buvo atlikta „procedūra“, o kai po visko grįžau namo, radau vyro laišką: „Jei dar nieko nepadarėte, tegul vaikas gyvena.“ Taip niekam nelinkėčiau ir nepatarčiau elgtis, nes paprastai tikrai nežinome, ką darome, o pasekmės lieka visam gyvenimui.

– *Ir dėl to pradėjote vartoti narkotikus?*

– Aš į priklausomybę įklimpau, ko gero, dėl to, kad slėgė nesaugumo, neri-

„ Priklausomybės ligų centre man pasiūlė metadoną. Taip „gydžiausi“ aštuonerius metus. Nueidavau, išgerdavau tuos „vaistus“, bet juk tai sintetinis narkotikas. Man tuomet nebuvo suteikta informacijos, kas būna vartojant metadoną. Tada nežinojau, kad būsiu tiesiog kaip daržovė.

mo, kaltės ir baimės jausmas, paralyžiavo baimės, nebuvo gyvenimą kuriančio Kūrėjo. Be to, nebuvo su kuo kurti to gyvenimo. Susirgau depresija ir iš pradžių bandžiau sau padėti vartodama alkoholį ir psichoaktyvias medžiagas. Kitaip ir negalėjo būti. Vyras tarnaudamas Uzbekistane įprato išgėrinėti, parūkyti žolės, o grįžęs namo emė ne tik vartoti, bet ir pats platino narkotikus. Smerkiau. Mėginau padėti, bet ar gali aklas aklą nuvesti? Nebent į bedugnę. Nuo priklausomybės ligos jis tapo agresyvus, smurtavo. Aš daug dirbau. Po šešiolika valandų, ir to nebepatempiau. Jaučiausi labai nesaugiai. Įsivaizduokite, sėdžiu ryte, staiga išlaužiamos buto durys ir vykdoma krata. Nuolat įsiverždavo arba policininkai, arba nusikalstamo pasaulio piliečiai. Matydavau ir muštynes, ir daug ką. Mano vaikas tada būdavo pas mamą. Prieš mane vyras smurtaudavo. Nuolat girdėjau, kad esu šiokia ir anokia. Visa tai matė ir vaikas. Būdama 28-erių nebeištvėrusi tokio gyvenimo pradėjau vartoti psichotropines medžiagas. Aš norėjau mirti, nebenorėjau gyventi tokioje paralyžiuojančioje baimėje, smurte. Pradėjusi vartoti per dienų dienas nieko neveikdavau, tik sėdėdavau ir laukdavau, kada numirsiu. Kitos dienos net nelauki, lauki mirties. Ir niekas tada nesvarbu. Kasdien gyvenau nuolatinėje kovoje – tarsi nori gyventi, bet į tą gyvenimą neišei. Taip ir gyveni sielos pragare. Net mintimis statyti savo gyvenimo negalėjau. Aš susitaikiau su tokiu likimu. Manydavau, kad vis tiek vyras sės į kalėjimą arba galą gaus. Ir taip gyvenau laukdama mirties kaip išvadavimo – arba savo, arba jo. Šventai tikėjau, kad numirsiu ir to reikia tik sulaukti.

– *Kaip jums pavyko išsivaduoti iš tokio pragaro?*

– Mano išganymo kelias buvo labai skausmingas. Pavartojusi penkerius metus kreipiausi pagalbos ir Priklausomybės ligų centre man pasiūlė metadoną. Taip „gydžiausi“ aštuonerius metus. Nueidavau, išgerdavau tuos „vaistus“, bet juk tai sintetinis narkotikas. Ar ne keista? Bet toks ir gyvenimas. Man tuomet nebuvo suteikta informacijos, kas būna vartojant metadoną. Tada nežinojau, kad būsiu tiesiog kaip daržovė. Nežinojau, kad man neberūpės nei valgyti, nei gerti, kad atsiras visiška socialinė atskirtis. Tuomet mano gyvenime nebuvo Gyvojo Dievo, dėl to nesukūriau teisingo santykio nei su vyru, nei su kitais, nei su savimi. Negaliu sakyti, kad santuokoje tik vyras kaltas, kad tik jis buvo agresyvus. Manyje pačioje tos pasyvios agresijos buvo daug ir tai buvo patirto smurto, neišgydytų žaizdų pasekmė ir psichikos gynyba. Tik šiandien suprantu, kad kai negyveni šviesoje, nemąstai ir negyveni su Dievu. Supratau, kad nieko, visiškai nieko negali padaryti pats iš savęs, savo jėgomis ir pastangomis. Pats svarbiausias dalykas gyvenime – mūsų siela, mūsų išganymas, mums Dievo duota laisvė pasirinkti. Čia toks paradoksas – žmogus laisvę patiria, kai suranda ribą, kai tampa atsakingas. Tuomet tokios atsakomybės mano gyvenime nebuvo. Mąstau apie tai, kad mes turime patirti kažkokias nuodėmes, skausmą, kad galėtume atsikelti. Ir manau, kad Gyvojo Dievo susitikimas įmanomas tik per atgailą ir išpažintį. Taip sutinki gailestingą Dievo meilę. Per nuodėmes ateiname pas Dievą, bet už šį atėjimą aš sumokėjau aukščiausią kainą – vienintelio sūnaus mirtimi. Ir jei ne ši netektis, nežinau, kaip būtų buvę... Marius nusižudė, kai jam buvo 20 metų. Liko jo sūnus Tomas, kuris nieko nežino apie Marių, tokia mamos valia, o aš gerbiu jos pasirinkimą... Per sūnaus laidotuves manęs ten nebuvo. Fiziškai, tik kūnu buvau, nesuvokiau, viskas buvo migloje, negalėjau susitaikyti, lyg būtų filmas apie mane, bet ne mano gyvenimo, svetimo. Nuo skausmo, kuris drasko sielą ir širdį, negali pabėgti. Atslenka naktis, užmiegi lyg su viltimi, kad tai sapnas, bet ryte vėl mirties realybė ir skausmas. Juk tikėjime atrandame meilę ir viltį į amžinybę... Dar turiu misiją su sielos sesėmis ir broliais išmelsti pas Jėzų Marių, o gal jis jau atpirktas? Turiu viltį, kad susitikusi Jėzų pulsiu Jo maldauti, kad mano sūnui

jis būtų gailestingas, kad mes vėl kartu galėtume būti amžinybėje. Jei tuo netikėčiau, negalėčiau kvėpuoti, negalėčiau džiaugtis, gyventi.

– *Kaip jūs atradote Pakūtą?*

– Juozas pirmas nutarė sveikti, atsikratyti priklausomybės. Jam būnant Pakutuvėnuose ir netekome sūnaus. Tik netekusi jo pradėjau ieškoti Jėzaus ir pirmas kunigui užduotas klausimas buvo: „Ar mano sūnus pragare?“ O jis atsakė, kad Dievas yra gailestingas. Ir tada pradėjau ieškoti to gailestingo Dievo. Į laidotuves vyras atvyko su broliu Gediminu. Tai man ir buvo Dievo ženklas. Po laidotuvių Juozas atkrito ir vėliau sveiko Emanuelio Kino bendruomenėje Klaipėdoje. Aš bandžiau gultis į detoksikacijos centrą, bet man nepavyko. Tik praėjus porai metų, jau gydantis detoksikacijos centre, atėjo kažkoks keistas supratimas. Pro mano palatos langą matėsi bažnyčios

” Praregėjusi pamačiau savo buvusį gyvenimą – tarsi siaubo filmą apie save, drabužius, kuriuos nešiojau... Galvojau: „Ar čia mano gyvenimas, mano drabužiai?“

bokštas ir mano namas, ten, kur buvo narkotikų platinimo taškas. Tada aiškiai suvokiau, kad turiu teisę rinktis – arba gyventi blaiviai, arba mirti. Tuomet pirmąkart gyvenime kreipiausi į Jėzų ir sakiau: „Arba išgelbėk, arba leisk numirti.“ Meldžiausi: „Jei tu mane, Jėzau, išgelbėsi, aš tau tarnausiu.“ Ligoninėje išbuvau tris mėnesius. Aš bijojau gyventi, taip viskas buvo sugriauta ir viduj, ir išorėj. Vėliau sužinojau, kad nuo laidotuvių dienos iš-tisus dvejus metus bendruomenė meldėsi už mane ir Dievas išklausė jų maldų. Esu labai dėkinga broliui Gediminui, kad tada mane priėmė, nors kažin, ar pats tikėjo, kad išgyvensiu.

Išlaisvinimas iš priklausomybės buvo Dievo kova ir Jo pergalė. Ėmiau kasdien keliauti į sveiką gyvenimą. Noriu pasakyti, kas yra baisiausia. Ne atsakyti kvaišalų, ne atsakyti medžiagos, kuri tarsi tave atpalaiduoja, o pradėti gyventi supratęs

absoliučią tuštumą. Per išpažintį, per susitaikinimą iš savęs tarsi viską išmeti. Išmeti tai, kas prisikauptė tame „tvarte“, išsivalai, bet esi tuščias. Nieko nėra: sūnaus nebėra, sveikata prarasta, draugai, kurie buvo – nebe draugai, vyras, kurį mylėjai, kurio meldei būdamas vaikas, darbo nėra, butas už skolas prarastas. 13 gyvenimo metų – tuštuma. Pati svėriau 38 kilogramus. Kai praregėjusi pamačiau savo buvusį gyvenimą – tarsi siaubo filmą apie save, drabužius, kuriuos nešiojau... „Ar čia mano gyvenimas, mano drabužiai? – galvojau. – Kažkokios blizgančios basutės ant platformos.“ Vaikščiojau po Pakūtą rinkdama šiukšles ir kartojau: „Jėzau, Jėzau, nieko neturiu, nieko neturiu, o kaip gyventi?“ Kaip? Nei namų, nei vaiko, nei tapatybės. Nėra. Nieko nėra. Socialinių ryšių jokių, gyvenau visiškoje atskirtyje. Pusę metų man buvo baisu su ta tuštuma gyventi. Kiti sako: „O, Pakūtoje sutikai gyvąjį Dievą...“, o aš galvoju, ką jie čia šneka, apie kokį Dievą. Širdy tuščia, skausmas, manęs nėra... Ne iškart tampti Dievo vaiku 13 metų išsiviliojus „tvarte“, ne iškart patiri Dievo vaikų laisvę.

Didžiulė malonė, kad su manimi buvo broliai Gediminas, Paulius, Karlas, sesutės Virginija ir Jolita. Man pasisekė, o gal tiksliau malonė, kad brolis Gediminas mane priėmė. Jis manęs nepasmerkė. Manęs niekas ten nepasmerkė. O man

atrodė, kad mane smerkia visas pasaulis, kaip reikės iškęsti? Aš įsivaizduoju, kaip galėjau atrodyti... Man sako: „Eik, išrėk darželį“, o aš gelės nuo žolės neatskiri. Arba reikėdavo tepti sumuštinis ir man didžiulis stresas: „Oi, ką čia tept, ką daryt?“ – toks nesaugumas... O su Dievu aš saugi. Ir kasdienė malda penkis kartus per dieną sušildė ir gydė sielą. Pamažu ėmiau suprasti, kad Dievas yra gailestingas, kad Jis iš tikrųjų manęs pasigailėjo. Juk girdėdavau iš kitų, kad tas jau mirė, tas perdozavo... Galvodavau: „Dieve, tu manęs pasigailėjai. Kodėl? Kodėl?“

Dievo prisilietimo patirtys man buvo labai skausmingos. Atsimenu, sėdžiu ten. Mano rankos mėlynos, užtinusios. Kur aš su tokiom rankom? Kur darbinis? Kur eiti? Baisu. O tuo metu kaip tik tokia moteris buvo atvažiavusi rekolekcijų. Ji prieina prie manęs bažnyčioj ir kad pradeda bučiuoti man tas rankas ir sako: „Tavo rankos kaip Jėzaus rankos“, o man širdy – „Dieve, kodėl tu man taip skaudžiai?“ Jis taip skaudžiai prisiliesdavo.

Didžiulė malonė buvo man nevertai pasitarnauti verdant žirnių košę savaitgaliais. Matant žmones ją valgančius ir dar norinčius, apimdavo džiaugsmas. Ir tuomet į tuos žirnius žiūri kaip į savo artimųjų ir pasaulio ašaras. Mes kartais netyčia taip skriaudžiame vieni kitus, ypač Jėzų. Man taip atrodė, ką darėme sau ar kaip elgėmės su kitais, tai viską darėme Jam. Supranti dar ir tai, kad ne tik sau padarei skaudžiai, bet ir artimiems žmonėms. Ypač mamai, broliui. Supratau, kad ir nuodėmingumą Dievas man rodė palaipsniui. Jei būtų viską parodęs iš karto, negalėtum atsilaikyti. Ir mano gyvenime didžiulis paradoksas, kad mane tokią netobulą ir nuodėmingą Dievas myli. Be galo. Iš pradžių jaučiausi tokia nereikalinga, o dabar, praėjus vienuolikai metų, dirbu socialinį darbą ir matau, kaip Dievas mane panaudoja kaip įrankį bendraujant su neįgaliaisiais, su kaliniais, su jaunimu. Paradoksas – Dieve esame visi lygūs, mokslas skirsto, o jis – ne.

– **Dabar easte įrankis Jo rankose?**

– Kartais sunku atpažinti Dievo valią. Dažnai reikia save versti išeiti iš komforto zonos. Susiklosčius aplinkybėms kartais nenori kur nors dalyvauti ar kam padėti. Nori suteikti galimybę kitam, bet vėliau įveikęs savyje tą pasipriešinimą patiri didžiulę malonę pasitarnauti kitam,

patiri ir pamatai kitų džiaugsmą, meilę. Paradoksas – jei nori būti mylimas, turi pats duoti meilę, juk santykis abipusis.

Man Dievas įkvėpė drąsos gyventi ir dirbti Jo paskirtus darbus. Kartais visai nesinori Jo paskirtų darbų dirbti. Kartą paskambino man iš Prezidentūros ir paprašė, kad atečiau į renginį skaityti pranešimo, pasidalinti darbo su neįgaliaisiais patirtimi. Tuomet buvo 2010-ieji paskelbti neįgaliųjų ir socialinės atskirties metais, vyko „Gerumo ambasadorių“ apdovanojimai. Aš tikrai negalvojau, kad ten turiu eiti, bet, matyt, reikėjo, kad ir Prezidentė, ir kiti svarbūs asmenys išgirstų mano liudijimą. Renginio metu pasitaikė sėdėti šalia Jos Ekscelencijos Prezidentės. Po pristatymo, tiksliau, gyvenimo liudijimo grįžau, atsisėdau, o Prezidentė man paspaudė ranką ir padėjo, pažadėjo mus aplankyti. Savo pažadą

„...brolis Gediminas mane priėmė. Jis manęs nepasmerkė. Manęs niekas ten nepasmerkė. O man atrodė, kad mane smerkia visas pasaulis, kaip reikės iškęsti?“

ištesėjo ir aplankė Bernardinų socialinių paslaugų centrą. Likau sužavėta Prezidentės jautrumu ir moteriškumu, ji net atsimeina mūsų vardus. Tada supratau, kad socialinės atskirties jau nebėra. Juk mane ir mano Jėzų priėmė pati prezidentė. Pasirodo, mes ir gimusios vieną dieną – kovo 1-ąją. Visada ją pasveikiname per jos patarėjas, perduodame sveikinimus ir susitinkame prezidentūros kalėdinės mugės renginyje. Pernai susitikome Klaipejoje „Vilties bėgime“. Jos Ekscelencija visada paklausia, kaip aš gyvenu, ar man viskas gerai, ar nereikia pagalbos. Man taip keista, niekada nebūčiau pagalvojusi, kad kam rūpės mano gyvenimas, o ypač Prezidentei.

Didžiausia nuostaba mano gyvenime, kad aš, būdama tokia neverta, nuodėminga, vis dėlto galiu būti pilnatvėje su Dievu, turėti gyvą ryšį su Juo, suprasti, kad nesu viena, kad kuriu savo gyvenimą kartu su Juo. Tai Malonė, kuri taip paradoksaliai veikia mano gyvenime. Aš

nebebijau žmonių, nesijaučiu neverta, suprantu, kad Jis man dovanoja patį gražiausią gyvenimą. Man keista pagalvojus apie tokius dorus žmones, kurie niekam blogo nepadarė, visą laiką gyveno pagal taisykles, bet jiems kažkodėl nėra tokių malonių kaip tiems, kurie tiek per gyvenimą prisidirbo, kentėjo patys ir kankino kitus, kurie nieko gero nepadarė. Tarsi savo gyvenime ir neieško Dievo. Kodėl Dievas būna tame skausme, prie to nuodėmingo?

– **Kokie šiaudien jūsų lūkesčiai, viltys?**

– Aš vis dar ieškau, kaip artėti prie Dievo. Jis man dovanuoja kelionę – važiavau susitikti su Jėzumi į Jeruzalę, bet supratau, kad susitikti turiu savo ir kitų širdyse. Kasdien skaitau Šventąjį Raštą, ieškau bažnyčios mokytojų išminties ir suradusi ją suprantu, koks žmogus yra menkas, paikas. Ateiname į bažnyčią su kažkokiais egoistiniais prašymais, o Dievas yra daug daugiau. Jis yra šaltinis, Jis nori tau duoti, dovanoti gyvenimą. Viešpats daug kuo mane pripildė, tik reikėjo paruošti savo indą. Dievas labai konkrečiai prisiliečia, kai meldžiuosi su draugais, kai palydžiu Jo link kitus žmones. Pavyzdžiui, pernai turėjau palydėti tris jaunas merginas, kurios jau buvo priklausomos. Melsdamasi klausiu: „Dieve, ką man daryti, ką daryti?“ Prašiau, kad „Gailestingą samariečio“ bendruomenė melstųsi už jas, pati daug meldžiausi, o šiaudien tos mergaitės gydos. Grįžusios iš reabilitacijos jos man sako: „Einam į šv. išias“. Tai nutiko kaip tik per Velykas. Štai tokios buvo Velykos – tikras Kristaus prisikėlimas. Aš daug esu gavusi iš Dievo ir tuo, ką gavau, noriu dalytis su kitais. Iš tikrųjų kartais jaučiuosi kaip laužoma duona. Gera, kai Viešpats laužo. Juk tai malonė. Kažkada perskaičiau, kad mes negauname malonės veltui, gavę turime ja dalintis. Kas ieško Dievo, tikrai Jį sutinka ir suranda, arba Jis susiranda pats.

Skaidra Kriukaitė